

Fransche Prentkunst in de Negentiende Eeuw.

degeen onder de kunstenaars, die nog het best paste in dit romantisch milieu, decoreerde de wanden met zijn meest pathetische en charmante voorstellingen. De Chineesche schim wordt er vertoond, want Caran d'Ache, de vrolijkste van al deze kunstenaars, maakt er een spel in louter schaduwbeelden, l'Épopée, het Epos van Napoleon, zoo treffend voorgedragen met deze schimmen, dat het gejuich van de aanwezigen den veldheer met het driekante steekje begroet, als ware hij de echte Napoleon en als voerde hij opnieuw het Fransche volk ter victorie.

Willette en Caran d'Ache waren niet de eenige teekenaars die het nieuwe gebouw vierden en opluisterden: Henri Rivière, Henri Somm, Henri Pille, behooren tot de medewerkers. Een blad: „Le Chat Noir” wordt opgericht. De cabaret blijft jaren lang het merkwaardigste milieu van kunstenaarsleven te Parijs. Toen kwamen natuurlijk de navolgers. Montmartre wordt gevuld met dergelijke cabarets, met café-chantants, music-halls, danshuizen enz. De wereld van het tingeltangel verdringt die van het bohème.

Rodolphe Salis, van wiens martiaal-artistieke roofridder-figuur een beeltenis door Léandre overbleef, Salis stierf spoedig. Maar hij was op zijn manier een ware maecenas geweest en vele kunstenaars hadden aan het initiatief en het voor drie kwart echt enthousiasme van dezen blagueur veel te danken.

Van al de teekenaars nu wier namen wij in verband met den Chat Noir noemden, — het zijn vele en voortreffelijke — past Adolphe Willette het best bij den cabaret in den geest van luchtigen spot, kinderlijke romantiek en

amoureuze exaltatie, die er behoorde te heerschen. Deze fijne, vage natuur, de pikante, grillige teekenaar heeft in zekeren zin allen overleefd, sommige stierven inderdaad, anderen rússeerden, kregen embonpoint en verloren veerkracht, hij bleef een gamin, een bohème, een enthousiast, een verliefde. Als de aardige lichte meisjes die hij zoo gaarne, zoo smaakvol en zoo boeiend afbeeldt, is hij een kind van de groote stad, als zij is hij dartel, vrolijk en rusteloos, is hij snel ontroerd, sentimenteel en fel. Hij stuift op als zijn patriottisme, als

zijn democratisch gevoel, als zijn liefde voor de vrijheid wordt beleedigd, — maar geen indecentie is hem te erg, geen schaamteloosheid of zij amuseert hem. Hij is onkuisch, onkiesch, maar niet eigenlijk vicieus; noch werkelijk grof. Hij lacht maar. Hij is somtijds te flauwvies, te alleen-maar-vies. Bohème als hij bleef, plaagt hem altijd geldgebrek, hij maakt onfatsoenlijke prenten bij de vleet, die verder geen of weinig charme hebben. Maar tusschen door talrijke, die onweerstaanbare charmes hebben. Hij windt zich op tot het maken van mislukte albums, ware pamphletten tegen de

F. REGAMEY. GLORIEUZE ENTRÉE.

Engelschen à propos van den Boeren-oorlog — wat geen werk voor hem is. Hij toornst tegen de militairen, tegen den clerus, de regeering, elke regeering. Maar zijn eigenlijk thema is: l'amour! De luchtige, grillige, die van een dag desnoods, de liederlijke, maar altijd met sentiment.

Gavarni's vrouwtjes zijn preutsch naast de zijne gezien. Hij is onvermoeid in het bewonderen, onovertroffen in het weergeven van geestige gezichtjes en fijne, bekoorlijke leden, onuitputtelijk in het bedenken van grappige